

Gjæst Baardsen Sogudalsfjærns Levnetsløb.

En ny, mærkværdig Bise, forfattet af ham selv
i Fængslet.

Gud trøste mig, som maa i Slavetjæder, Og stumle
Fængsel sukke Livet hen, Forsilbe jeg begongne Feil
begræder Forsilbe vil jeg vende om igjen. Kun Græm-
melke, kun glædeløse Dage, Og bittert Nag mit Hjerte
føle maa. Mig hjælper ei at klynke, ei at klage, Kun
taus jeg sukker i min stumle Vraa.

Jeg ønsker dog min Sæng man vilde høre, Og af
min tunge Skjæbne vorde vis. Sid en og hør den maa
i Hjertet røre, Og vække Frygt for Lovens tunge Ris,
Som haardt har smertet mig og mange flere. Mykffens
Sønner, Døtre ligesaa; Man skulde ei saa flux vort Tal
formere, Ei Vastens Vet saa let henføres paa.

Ei blev jeg mer end Andre født Misdæder. Engang
og jeg var fro og hjerreglad, Den Moder, som min
Skjæbne nu begræder, Engang saa haad'fuld ved min
Bugge sad. Jeg vorte frem i Kundskab som i Alder, Min
Lærers Gunst og Ros jeg daglig nød, At i Jngen da i
Tanten falder, Hvad Skjæbnen siden mig at prøve bød.

Saa spandt da mine første Aar og Dage I Sorg-
løshed og barnlig Ustyld hen, Min Moder from jeg
stræbte at behage, Og blev af hende elsket ømt igjen,
Og skjændt saa tidlig faderløs jeg bliver, At jeg ei nævne
kunde Fadernaavn. En god Odragelse hun mig dog giver
Og red sin Flid erstatted' Fadens Savn.

Til By og sjerne Egne bort jeg ilte, Mit Hjem og
Fæstet jeg snart forlod, En Tid mig Skjæbnen saare
blidt tilsmilte, Og Lykken gunstig var og gav mig Mod.
O Kjærlighed! din hulde klare Kjerte Antændtes tidlig
i mit unge Bryst: En yndig Bige fængslede mit Hjerte,
Som blev mit Alt, hun var min Fryd og Lyst.

Besselet af de rene, klare Tanker At snart min
Fige vorde skal min Brud, Paa Havets Bølger uforlagt
jeg vanker. Jeg trodser Fæer, trodser Storm og Lud. Af
ren og salig Glæde slog mit Hjerte, Svergang jeg nær-

med' mig den høje Havn, hvor min Constance ømt mig
elske lærte, hvor først jeg stammede det hulde Navn.

At! Verdens Glæder er som oftest korte, Ds Skjæb-
nens Storme tumle grunt, De lyse Dage ofte blive
førte, Og Honning blandes tidt med Bitterhed, Saa ufør-
mærkt neddaler Lyffens Stjerne, Og Haabets Fakkell vor-
der bleg og mat, Bort Dnskes Maal sig taber i det
Fjerne Og Modgangs Taage os omhyller brat.

At Glædens Drøm til bitter Sorg jeg vasktes, Mit
skønne Haab og al min Fryd forsvandt; At Riddings-
Haand jeg Smertens Væger rakktes, Og onde Tunger
Lagnen sammenpandt, Den, jeg i Verden over Alt
mon skatte, Der i min Barm først tændte Gistovs Gnist,
Hvis Tab mig Tøtet kunde mer erstatte, Mig røvet blev
ved Rænker, Svig og List.

Mig var jeg ei, o! det var min Ulykke, Forældrene
sig satte derimod, De vilde ei vor Kjærlighed samtykke,
„Vor Datter,“ saade de, „er ham for god“ Constance!
at! forsilbe Du Opbage! Det skulde Næt, hvori man
kan, ged' Dig; Du saa forsilbe at du var bedraget, Som
jeg du var og blev utrøstelig.

Dybt saaret var Constances troe Hjerter, Sig Sukke
snege fra beklemte Barm, I eget Bryst hun dolge vil
sin Smerte, Men at! hun blegned' snart af Sorg og
Harm. Ei Roser pryded' mer de smukke Kinder, Men
tunge Taarer tidt fra Diet gled: I Livet mer hun ingen
Glæde finder, For stoffet Haab hun sank i Graven ned.

Saa hjerteløst, saa forrigfuld ifinde Jeg nu fra
Sted til andet tumled' om: Mit Haab var slutt og in-
gen Trøst at finde, Hver Blet mig syntes glædeløs og
tom. Omfider Sorgen vil jeg undertrykke I Svir og
Sværn blandt Daarers vilde Barm' Men at det kun
forøged; min Ulykke Og tændte onde Lyster i min
Barm.

En Last en anden efter sig mon drage, At mer
fra Lydens Vei jeg gif, Og da i Lommen intet var
tilbage, Jeg pønsed' paa og snart ifinde sig Bed andres
Tab mit eget at oprette, Men blev opdaget og for Ret-
ten ført, Og Lovens Bud man kunde ei forjette, Ei
Bønner hjælp, Undskyldning blev ei hørt.

Nu blev jeg fængslet, dømt, og som Misdæder Til
Straffens Volig slur jeg vandte maa. Min Frihed
tabt med alle Livets Glæder Bar, hvad jeg nu med

Skrek imødesaa. Her Timerne saa langsomt monne
glibe, Og mørke Tanker gjorde Rindens bleg; Her gjaldt
det kun at tie og at lide, Mens Tusind Dnsker sig fra
Hjertet sneg.

Som Fuglen i sit snevre Bitterfængsel Urolig stir-
rer hen mod frie Land, Saa skued' jeg og ventede med
Længsel At finde snart en god, beleilig Stund, For mig
igen i Friheds Stand at sætte Og fly til fjerne Land
og Steder bort, Og da min Hensigt ingen kunde glætte,
I Nattens Mulm det mig gelinged fort.

O, Frihed kjær, hvor er du blid at nyde! Hvo
dig har tabt, hans Barm er glædetom; Dog ene den
du Fryd og Fred kan yde, Som over Ret og Dyd og
lever from. Ei Flugtningen sig deriblandt kan regne,
Hun venneløs og frygtom vandte maa! Ham Nag og
Mismod følger allevegne, Paa ingen Blet han tror sig
tryg at staa.

Gjort Gjerning kan, som gammelt Ordssprog siger,
Ei gjøres om og ikke ændres mer: Man flygter vel, men
Skjæbnen ei undviger, Den følger, vore Planer kun
beler. Forøvet Brode vist sin Straf indhenter, Hvis
andet ei Samvittighedens Nag; Gjældbunden Mand
betale maa med Rænker, Det feiler ei, Det er en sikker Sag.

Nu tumled jeg i Skove, Bjerge, Dale Saa vide
om, fra Sted til andet drog, I Skjul jeg gif og fryg-
tede for alle, For hver, ieg saa, af Angest Hjertet slog.
Jeg manglede, og Nøden snart mig tvinger At søge
Bytte finde Skjul og Ly; Men snart en talrig Skare
mig omringer, Jeg greben blev og fængsledes paany.

Der laa jeg da i tunge Baand og Lænker, Og Volt
og Voiler trykked' Haand og Fod, Dog snart igjen ved
Snedighed og Rænker Jeg Fængslet brod, paany i Fri-
hed stod. Jeg skyndte mig i Nattens Mulm at flygte,
Som fredløs Mand jeg atter vanked' om; Men overalt
man kjendte mig af Kygte, Ulfiker var jeg, hvor jeg
gif og kom.

At flygte og paany at vorde Fange, Det varede i
mer end tretten Aar, Og mere end halvtredstinstu-
Gange Jeg fængsles og i Frihed atter staa, Jeg strei-
fed' om i Norge hele Rige, Af Landet ud jeg ogsaa
kom iblandt, Dog kunde jeg min Skjæbne ei undvige,
Der overalt i hver en Krog mig fandt.

Letsindig var min Jdræt og min Tale, Ufstadigt

var mit Hjerte og mit Sind, Jeg elsted' ingen, smigred' næsten alle og drillede saamangen Pige fin. Men, Trine! da mit Die dig fik stue, Udelt mit Hjerte snart tilhørte dig, Vi agted' ei de Færet os mon true, Vi elsted' ømt, os drømte lykkelig.

Saa tidt og ofte ved min Piges Side Jeg dybt i Lundens stille Skjgger sad, Vi Trostak suor, vi haabed' Dage blide. Vi ønsked' aldrig mer at stilles ad. Tidt sagde hun med blid og kjærlig Stemme: Min Ven, o, var ri hist paa frie Kyst! Du skulde i min Favn hver Sorg forglemme Og finde Fryd og Fred ved dette Kyst.

Frivillig Jængslet selv du gif imøde, O, elste Trine, for at redde mig: Du Skjæbnen delte tro, men ei min Brøde, Din unge Varn var fast uroffelig, Du kunde ei din første Elsker glemme, Ei være troløs mod dit saldræ Ven, Mit Minde dybt i Hjertet du mon glemme, Naar Skjæbnens Storme rev mig fra dig hen.

Jeg maatte bort fra dig, min Pige, drage, At dvæle stod ei i min egen Magt, Ei fik dig se, ei Afsted med dig tage, Som Hønge jeg til fjerne Stad blev bragt. Mig Kanters tunge Vægt vel haardt mon trykke, Men knued' ei, som Skilsmis' bragte Kval, Og hvad mig saaret mest af min Ulykke Var Tanken, dig jeg mer ei finde skal.

Uerkjendlig jeg min varme Tat fremsender Til dig, som var mig tro i De og Vel, Om end i denne Time Hjertet brænder Af Ønsker om din Lykke og dit Held. O, kunde jeg sør Diet evigt lukkes, Dog vide, Du var glad og lykkelig, Da rolig saa jeg Livets Lampe slukkes; I Haabet, Trine, hisset ser jeg dig.

Retfærdig Gud, som ene Hjertet kender, For dig hver lønlig Tante ligger klar, I Ødmoghed min Vøn til dig jeg sender: Tilgiv af Naade, hvad jeg syndet har! Og skal min Friheds Sol ei mer oprinde, Skal Jængslet være Livets Maal og Med, Saa lad min Sjæl i Dødens Time finde Den Frihed, som for evig varer ved!

Nu maa jeg lide og med Taakmod drage Den Straf, som egen Daarskab mig paadrog, O, vilde man heraf Gempel tage! Og af min tunge Skjæbne vorde klog. Held den, som tidlig Dydens Vej betræde, Og paa sin Vandring altid følger den! Hans Haab er stjønt, hans Løn er rene Glæder, Hans Dage svinde blidt og roligt hen.

Throndhjem. Trykt og tilkjøbs i Johan L. Simbts Bogtrykkeri.

Kph. (14) s.

Trykt ca. 1880.